

голѣмия си синъ. По-малкитѣ му деца били на учение и Дженеръ самотно изживѣвалъ старческитѣ си години.

Не се отчайвалъ бодриятъ старецъ, намѣрилъ си занимание: уредилъ си чифликъ, направилъ си градина, развъдилъ въ нея рѣдки цвѣтя, самъ се грижилъ за тѣхъ, самъ ги поливалъ, самъ ги кастрѣлъ...

А когато се случвало да тръгне изъ селото — народътъ се трупалъ по пѣтя му, всички му се кланяли, всички викали:

— Ето Дженеръ иде! Ето нашиятъ избавителъ отъ шарката! Ето нашиятъ добъръ докторъ; ето приятелътъ на беднитѣ и болнитѣ!

И важнитѣ господа го обсипвали съ почести, и господаритѣ на много страни му изказвали своето уважение.

Като че ли се събудилъ Дженеръ, чувствувалъ че радостно, весело е на душата му, както отдавна не е било. Тръгналъ пеша изъ селото, посетилъ нѣкои отъ болнитѣ си, попиталъ кои отъ беднитѣ селяни иматъ нужда отъ дърва (било зимно време тогава), обещалъ да имъ прати на другия день дръвца, и се върналъ у дома си.

А на душата му леко: сѣкашъ птички пѣятъ! Влѣзълъ въ стаята си и чулъ, че племенникътъ му, който живѣялъ съ него, си тънаникалъ нѣкаква пѣсень...

— Така не се пѣе, драги мой, казалъ му Дженеръ, — а ето какъ!.. И му изпѣлъ цѣлата пѣсень. А той умѣялъ да пѣе; когато билъ по-младъ, учелъ селянитѣ да пѣятъ, а и самъ съчинявалъ пѣсни. Така миналъ деньтъ.